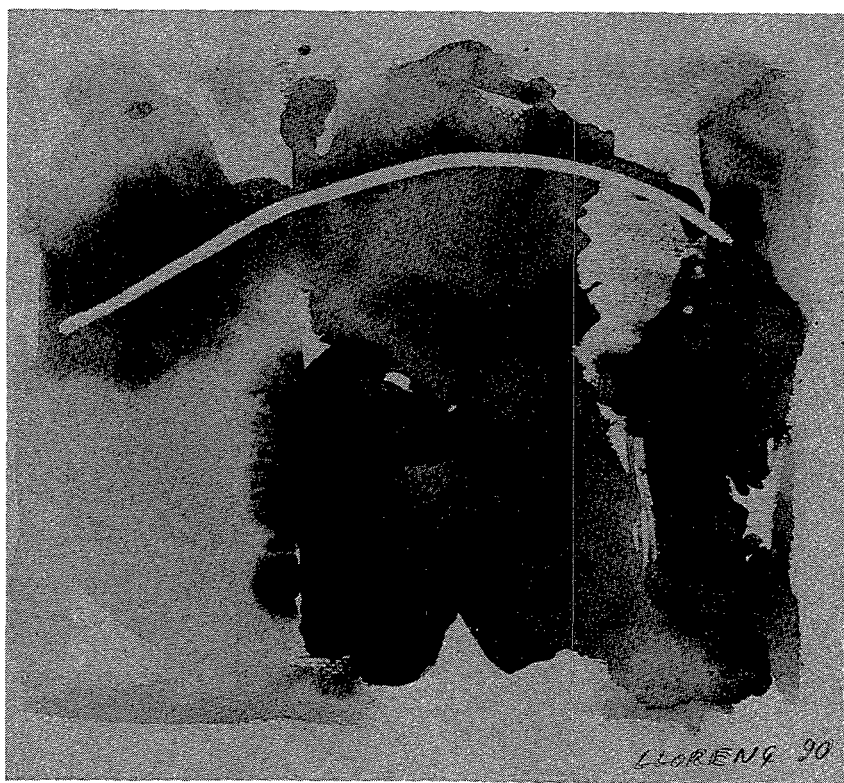

NOTA SOBRE LA PINTURA DE FRANCESC LLORENÇ

Pintura de doble rostre, la de Francesc Llorenç, animada per un ocult desig de llum, afectada per les tenebres d'un moment històric intraduïble en llenguatge més optimista. Veure aquests quadres, fets amb les mans i artesanament, és com introduir-se en l'època bifronte que ens ha tocat de viure. Anys de llum i tenebres, d'esperances i angoixes, d'un nou humanisme i actituds tribals: paradoxes, en definitiva, entre les quals es debat Francesc Llorenç amb la seua pintura-epitafi. El R.I.P. que tan aviat ens enlluerna des de la matèria de les seues superfícies, gairebé lacades, gairebé agredides, com ens arravata amb les tenebres, encara fumejants, d'un riquíssim bosc convertit en carbó. Un art el de Llorenç que no renuncia al somni ecològic del qual va partir, encara després d'haver-se depurat conscienciosament d'aquell anecdotari que el feia esclau d'actituds polítiques que li són alienes. Perquè el món d'aquest pintor és intuitiu, no racional, poètic. I no cartesià, vivencial en les seues tenebres, com a bon mediterrani: no com aquell altre que va pintar la llum i va oblidar la nit, un oblit inimaginable en el nostre Francesc.

Vicente Garcia Cervera

Francesc Llorenç, tècnica mixta sobre paper (1990)